

євроінтеграційними процесами, які сьогодні відбуваються в Україні, зазначені положення отримають нормативне закріплення в національному законодавстві, зокрема в сфері надання транспортних послуг залізничним транспортом [6, с. 35].

Список використаних джерел

1. Рішення Європейський суд з прав людини у справі «Westbahn Management GmbH v ЦВВ-Infrastruktur AG» № C-136/11 від 22 листопада 2012 р. / Case-law of the Court of Justice. URL: <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=142215&doclang=DE> (дата звернення: 15. 09. 2020).
2. Регламент ЄС про права і обов'язки пасажирів залізничного транспорту від 23 жовтня 2007 р. № 1371/2007. Офіційний вісник Європейського Союзу. URL: <http://doszt.gov.ua/content/media/Reglament-1371-UA.pdf> (дата звернення: 15. 09. 2020).
3. Додаток XXXII до гл. 7 «Транспорт» розд. V «Економічне і галузеве співробітництво» Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. URL: https://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/ugoda-pro-asociaciyu/32_Annex.pdf (дата звернення: 15. 09. 2020).
4. Лукасевич-Крутник І. С. Теоретичні засади правового регулювання договірних відносин з надання транспортних послуг у цивільному праві України: монографія. Тернопіль: ФОП Паляниця В. А., 2019. 474 с.
5. Лукасевич-Крутник І. С. Договірні зобов'язання з надання транспортних послуг у цивільному праві України: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.03. Тернопіль, 2019. 502 с.
6. Лукасевич-Крутник І. С. Право пасажирів на отримання інформації про транспортні послуги в контексті євроінтеграційних процесів. Україна в умовах реформування правової системи: сучасні реалії та міжнародний досвід: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (Тернопіль, 5–6 квітня 2019 р.). Тернопіль: Економічна думка, 2019. С. 34–36.

Ухач А.

*студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
цивільного права і процесу,
Буртрин-Бока Н.С.*

УКЛАДАННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ В УКРАЇНІ

В теорії сімейного законодавства України шлюбний договір – це цивільний правочин, що базується на домовленості наречених або подружжя відносно встановлення майнових прав та обов'язків подружжя на період існування та припинення шлюбу [2].

Окресленій науковій проблематиці присвятили власні публікації такі науковці як Гофман Ю., Жилінкова І., Кидалова А., Липець Л., Ульяненко О., Шрамко О. та ін. [2].

Метою наукової розвідки є проаналізувати норми чинного законодавства, що регулюють відносини в сфері сімейного права, а саме ті, що пов'язані з укладанням шлюбного договору.

Дослідниця І. Жилінкова визначає шлюбний договір як згоду наречених або подружжя щодо встановлення майнових прав та обов'язків подружжя, пов'язаних з укладенням шлюбу, його існуванням та припиненням [5, с. 124].

З поміж українських громадян побутує думка, що шлюбний договір укладають ті, хто ще не одружившись, вже думає про розлучення. Водночас таке твердження має право на існування, дивлячись на статистику розлучень в Україні. Так, за даними Держкомстату, на 295 тисяч укладених шлюбів в Україні припадає 130,7 тисяч розлучень, тобто розлучаються 44,3 % подружніх пар [3].

Серед основних аспектів-характеристик шлюбного договору, визначених Сімейним кодексом, розрізняють наступні:

1) шлюбний договір може бути укладено особами, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, а також подружжям. На укладення шлюбного договору до реєстрації шлюбу, якщо його стороною є неповнолітня особа, потрібна письмова згода її батьків або піклувальника, засвідчена нотаріусом;

2) шлюбним договором регулюються майнові відносини між подружжям, визначаються їхні майнові права та обов'язки. Ним можуть бути визначені майнові права та обов'язки подружжя як батьків. Шлюбний договір не може регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними та дітьми;

3) шлюбний договір укладається у письмовій формі і нотаріально посвідчується. Якщо шлюбний договір укладено до реєстрації шлюбу, він набирає чинності у день реєстрації шлюбу, якщо ж подружжям, то він набирає чинності у день його нотаріального посвідчення;

4) у шлюбному договорі може бути встановлено загальний строк його дії, а також строки тривалості окремих прав та обов'язків. Також може бути встановлена чинність договору або окремих його умов і після припинення шлюбу;

5) одностороння зміна умов шлюбного договору не допускається, при цьому він може бути змінений подружжям. Угода про зміну шлюбного договору нотаріально посвідчується. Водночас, на вимогу одного з подружжя шлюбний договір за рішенням суду може бути змінений, якщо цього вимагають його інтереси, інтереси дітей, а також непрацездатних повнолітніх дочки, сина, що мають істотне значення [4];

6) одностороння відмова від шлюбного договору не допускається. Подружжя має право відмовитися від нього, у цьому випадку за вибором подружжя, права та обов'язки, встановлені шлюбним договором,

припиняються з моменту його укладення або в день подання нотаріусу заяви про відмову від нього;

7) на вимогу одного з подружжя шлюбний договір може бути розірваний за рішенням суду з підстав, що мають істотне значення, зокрема в разі неможливості його виконання;

8) шлюбний договір на вимогу одного з подружжя або іншої особи, права та інтереси якої цим договором порушені, може бути визнаний недійсним за рішенням суду з підстав, встановлених Цивільним кодексом України [2].

Отож, відповідно до (ч. 1 ст. 92 СК) суб'єктами шлюбного договору можуть бути дві категорії осіб: які подали до відділу державної реєстрації актів цивільного стану заяву про реєстрацію шлюбу (наречені) та які зареєстрували шлюб (подружжя).

Укладання шлюбного договору неповнолітніми особами, які не мають повного обсягу дієздатності, відбувається в іншому порядку. Відповідно до частини 2 статті 92 СКУ, такі особи укладають шлюбний договір лише з письмової згоди їхніх батьків (піклувальника). Справжність підпису батьків (піклувальника) на заяві про їхню згоду на здійснення правочину від імені неповнолітніх у віці від 14 до 18 років повинна бути засвідчена нотаріально. Шлюбний договір, на відміну від більшості інших правочинів майнового характеру, нерозривно пов'язаний з особою його учасника. З цих міркувань відносно шлюбного договору не допускається також заміна сторони в договорі (уступлення вимоги або переведення боргу). Дружина або чоловік не можуть передати свої права й обов'язки за договором третім особам [5].

Можна зробити висновок з вище сказаного, що в шлюбному договорі у разі потреби зазначати немайнові, а й морально-етичні обов'язки кожного із подружжя для більш полегшеного проживання кожного із подружжя, що надасть повну картину їхніх прав та обов'язків та зменшить кількість розлучень взагалі.

Таким чином, на мою думку, шлюбний договір стане не тільки вирішенням майнових питань подружжя, а й можливо відносин взагалі.

Список використаних джерел

1. Гофман Ю.В. Шлюбний договір як різновид цивільних договорів у сімейному праві України. *Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр.* 2014. Вип. 74. С.287-292.
2. Жилінкова І.В. Шлюбний контракт: чинне законодавство та перспективи його розвитку. *Право України.* 2000. № 6. С. 108-111; Кидалова А. Щодо умов укладання шлюбу: проблемні питання. *Право України.* 2002. № 5. С. 102-104; Липець Л.В. Шлюбний договір в Україні і світі: порівняльні аспекти шлюбного і трудового договорів, а також шлюбних договорів в Україні і в США. *Юридична наука.* 2015. № 8. С. 27-41; Ульяненко О.О. Порядок і умови укладення шлюбного договору (контракту). *Підприємництво, господарство і право.* 2003.

№ 4. С. 85-88; Шрамко О. Укладення шлюбного договору – варто чи ні? URL: <http://kontrakty.ua/article/63644> (дата звернення 15.10.2020 р.) та ін.

3. Жилінкова І. Концепція шлюбного договору за новим Сімейним кодексом України. *Вісник Академії правових наук України*. 2002. № 3. С. 124.
4. *Сімейний кодекс України*: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 5 лютого 2016 р. Київ: Паливода А.В., 2016. 104с.
5. Шемшученко Ю.С. *Юридична енциклопедія*: в 6 т. Т.6 : Т-Я. Київ : Укр. Екцикл., 2008. 768 с.

Мацішин В.І.

*магістрант юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, завідувач кафедри
конституційного, адміністративного та
фінансового права
Росоляк О.Б.*

СУТНІСТЬ І ЗНАЧЕННЯ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ДЖЕРЕЛА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Принципи і стандарти, що проповідують основні ідеї демократизму та прав людини, зосереджені насамперед у ЄКПЛ і рішеннях ЄСПЛ як її невід’ємної частини. Власне тому основне завдання для України полягає в перенесенні європейських і загальноосвітніх правничих цінностей, які здебільшого знаходять своє практичне втілення у праві ЄСПЛ, на український ґрунт.

Говорячи про значення даної міжнародної установи та ефективність роботи ЄСПЛ, правознавці наголошують на такому: ЄСПЛ сприймається як найефективніший сучасний інститут захисту прав людини; станом на сьогодні немає жодного регіонального суду, який мав би кращу репутацію; судові рішення ЄСПЛ не просто впливають на практику національного судочинства в багатьох сферах – вони перебудовують її; постійно відбувається трансформація конституційних принципів держав-членів Ради Європи через вплив на них ЄКПЛ й судової практики ЄСПЛ; гідність людини стала незаперечним імперативом, на який усе важче не зважати; у багатьох державах поступово змінюється підхід до розуміння мети та значення судового контролю, що полягає в нагляді за законністю й обґрунтованістю рішень, які ухвалюють суб’єкти публічної адміністрації; місія судді ЄСПЛ пов’язана з тим, що він отримує право говорити не лише від імені держави, а й від імені права [1, с. 360; 102, с. 534].